

Fyrtiofem

9. FRAMTIDSVISIONER

Andreas vision är ett klasslöst samhälle där gemensamt ägda produktionsmedel skapar ett grundläggande materiellt välstånd för alla utan överdriven konsumtion, ett samhälle där alla deltar i produktionen efter förmåga och alla har ungefär samma grundläggande välstånd. Han ser det dock inte som någon realistisk framtidsvision i nuläget eftersom han menar att det är svårt att vara framtidsoptimist när man företräder en ideologi som är så marginaliserad. – Kommunismen präglas av kamp. Att vara uppgiven och resignerad hör inte hemma inom en kampideologi. Men när man lever i ett samhälle som bara går längre och längre i fråga om liberalism, individualism, imperialism och dekadens och befolkningen ägnar sig åt shopping och konsumtion och verkar vara helt ointresserad av samhället och politiken så är det svårt att vara optimist, menar Andreas. Ett problem som Andreas ser är att identitetspolitiken tar så stor plats inom vänstern att klasskampen har trängts undan. – Ta det här med så kallade rasifierade och feminism och hbtq till exempel. Ska man som rasifierad och arbetare känna lojalitet med andra rasifierade bara för att de också är rasifierade även om de är borgerliga reaktionärer eller nyliberala kapitalister? Ska man som kvinna och arbetare känna lojalitet med andra kvinnor bara för att de också är kvinnor även om de är reaktionärer eller liberaler? Ska man som homosexuell och arbetare tåga under regnbågsflaggan tillsammans med liberaler istället för att tåga under den röda fanan med sina arbetarklass-

kamrater? Mitt svar på det är nej. Klassgemenskapen måste alltid komma i första hand.

Feminism är en villfarelse, anser Andreas. – I det kommunistiska samhället uppstår jämställdhet genom att människor oavsett kön deltar i produktionen på lika villkor, utför samma arbetsuppgifter och får samma lön för sitt arbete. Att driva feminism som en separat kamp är fel. Istället bör man kämpa för kommunismen och då är könet oväsentligt. Sexuell läggning är lika oväsentligt. Jag bryr mig inte om ifall mina partikamrater eller arbetskamrater på sin fritid har sex med någon av samma kön istället för någon av motsatt kön. Jag behöver inte veta det för det är oväsentligt för mig, det är en privatsak. Men om man ställer sig halvnaken på ett lastbilsflak och viftar med flaggor har man gjort något som ska vara en privatsak till något offentligt och det är fel. Alla de här identitetskamperna, rasifierade och feminister och hbtq och allt sådant, skadar klassgemenskapen. I klasskampen ska alla arbetare kämpa sida vid sida oavsett hudfärg, kön och sexuell läggning. Identitetspolitiken och fokuseringen på minoritetsgrupper skapar splittring och omöjliggör det enande av arbetarklassen som klasskampen kräver. Därför är identitetspolitiken ett hinder för klasskampen. Eftersom identitetspolitiken har fått så stort inflytande inom vänstern på klasskampens bekostnad ser jag ingen egentlig framtid för klasskampen, förklarar Andreas något uppgivet.

Att samarbeta med högerextremister är inte heller något alternativ för kommunismen. – Högerextremisterna och vi kommunister har gemensamma fiender i form av liberalismen, individualismen och imperialismen. Men att man har gemensamma fiender betyder inte att man kan samarbeta. ”Min fiendes fiende är inte min vän” är ett gammalt talesätt som Kommunistiska Partiet och Proletären har dammat av i den här diskussionen och jag håller med om det. Högerextremisterna är precis som vi emot liberalism och imperialism men där slut-

ar likheterna. De är konservativa och försvarar en borgerlig nationalstatsmodell med bibehållet klassamhälle. De hatar marxismen. De är reaktionärer, inte socialister. Därmed omöjliggörs ju alla former av samarbete, konstaterar Andreas.

Andreas önskedröm är inte en kommunistisk värld men att det skulle finnas kommunistiska stater i världen. – Världskommunism ser jag som orealistiskt och egentligen inte heller eftersträvansvärt. Det finns många människor i världen som inte vill leva i ett kommunistiskt samhälle och då kan de väl få slippa det. Men jag önskar att det fanns kommunistiska stater i världen som kunde samarbeta och bilda ett kommunistiskt block. Det skulle kunna vara ungefär som på 1970-talet då liberalerna hade Amerika, Västeuropa och Sydostasien, muslimerna Nordafrika, Mellanöstern och Centralasien och vi kommunister Östeuropa, Sovjetunionen och Kina. Den geografiska indelningen måste inte vara just så, det spelar egentligen ingen roll vilka grupper som har vilka länder, men jag skulle vilja att det fanns ett kommunistiskt block någonstans i världen, sedan kan liberaler, muslimer och andra grupper få ha sina block någon annanstans. Jag bryr mig inte om vad de gör i sina länder. Liberalerna får gärna ha sin kapitalism för mig om de vill, bara de låter bli att agera imperialistiskt och försöka pådyvla andra sitt system. En värld med olika samhällssystem i varsina block tror jag skulle fungera bra förutsatt att inget block agerar imperialistiskt och försöker påtvinga andra sina ideal, menar Andreas.

I nuläget går världen snarare i motsatt riktning; mot globalisering istället för uppdelning i ideologiska block. Detta bekymrar Andreas. – Globalismen skrämmer mig. Västvärlden domineras helt av imperialism och kapitalistisk globalism. De som tror att globalismen kommer att bli demokratisk är väldigt naiva. Det går inte att skala upp den nationella demokratin till global nivå. En global världsstat kan inte vara demokratisk.

Det kommer att bli en stat som styrs av en liten elit. Eliten kommer att vara kapitalägare, de som äger de globala företagen. En annan privilegierad grupp kommer att vara deras medlöpare, dvs de byråkrater som ska administrera världstaten, ungefär som de EU-byråkrater som vi har i Bryssel nu. Vi får alltså en liten elit av ägare och deras medlöpare i form av byråkrater. Resten av världens befolkning, i princip hela mänskligheten, blir en rotlös, individualistisk, själlös folk-massa utan några känslor av tillhörighet eller solidaritet vars enda uppgift är att skapa tillväxt åt den ägande eliten genom att arbeta och konsumera. Massans uppgift är att producera och konsumera. Elitens uppgift är att äga och profitera på massans arbete och konsumtion. Det är globalismens mål. Så kommer en framtida världstat att se ut, hävdar Andreas.

Andreas menar att en globaliserad värld kommer att bli en värld ägd av storföretag. – Världen kommer att ägas av banker, oljebolag, snabbmatskedjor, varumärken och underhållningsindustrin. Världsbefolkningen ska skapa vinst åt ägarna genom att ta lån i deras banker, använda deras olja, äta deras hamburgare, köpa deras märkeskläder och modeprylar, titta på deras filmer och lyssna på deras musik. Det kommer inte att vara svårt. Den rotlösa världsbefolkningen kommer att leva med en stor själslig tomhet inombords och den kommer de att döva med konsumtion. Ju sämre världens befolkning mår desto mer kan eliten profitera på deras konsumtion av prylar, snabbmat och simpel underhållning. Det är min mardrömsbild av framtiden; en globaliserad, superkapitalistisk världstat styrd av en liten elit av ägare och befolkad av en rotlös, själlös konsumerande massa.

MARKUS BOK

1. MARKUS – LIKGILTIG INFÖR SAMHÄLLSUTVECKLINGEN

2. VÄRDERINGARNA

2.1 DEN SOCIALDEMOKRATISKA GRUNDEN

2.2 KRITIKEN MOT ETABLISSEMANGET

2.3 RELATIONEN TILL SAMHÄLLET

3. FAMILJEN OCH UPPVÄXTEN

4. ARBETSLIVET, BITTERHETEN, UTANFÖRSKAPET OCH FRIHETEN

5. KRYSSNINGAR OCH KROGLIV

6. RELATIONER

7. VARDAGSLIVET

8. TANKAR OM LIVET

9. FRAMTIDSVISIONER

1. MARKUS – LIKGILTIG INFÖR SAMHÄLLSUTVECKLINGEN

Det finns de medborgare som är likgiltiga, som lever sitt eget liv och inte bryr sig om samhällsutvecklingen. En av dem är Markus Hannula i Hässelby Gård som på grund av depression och uppgivenhet är så radikalt likgiltig att han har slutat jobba och inte längre ser sig själv som en del av samhället. Han röstar en gång vart fjärde år, i övrigt bryr han sig inte om politiken, samhället eller världen i stort. Han lever istället i en tillvaro av pizza, öl, hårdrock, skräckfilmer och Ålandsturer. I den tillvaron trivs han bättre än i det omgivande samhället även om ensamheten ibland kan vara en sorg.

2. VÄRDERINGARNA

2.1 DEN SOCIALDEMOKRATISKA GRUNDEN

Markus har i grunden socialdemokratiska värderingar. – Jag tycker att socialdemokratin är en bra ideologi. Det är en bra tanke att, till skillnad från inom kommunismen, tillåta marknadsekonomi och ett privat näringsliv men, till skillnad från inom högern, fördela delar av det välstånd som marknadsökningen skapar. Men det nuvarande socialdemokratiska partiet har jag inget gemensamt med. De är för EU och internationellt samarbete. Jag är mot EU och internationellt samarbete. De är för feminism, mångkultur och massinvandring. Jag är mot feminism, mångkultur och massinvandring. Det är synd för det var ett väldigt bra parti för sjuttio år sedan, hävdar Markus. Trots sina i grunden socialdemokratiska värderingar röstar Markus numera på Sverigedemokraterna istället eftersom han tycker att Socialdemokraterna har blivit ett bidragstagarparti. – Ideologiskt är jag i grunden socialdemokrat men då syftar jag på den tidiga socialdemokratin från 1890 – 1940-talen, tanken om ett nationellt folkhem. Det är Per Albin Hansons klassiska socialdemokrati och idealet om ett nationellt

folkhem som jag sympatiserar med. Min önskan är en arbetarklassfokuserad och nationellt sinnad socialdemokrati utan en massa kulturmarxistiskt trams som ”alla människors lika värde”, feminism, normkritik och mångkultur. Ett parti för den svenska arbetarklassen helt enkelt. Men det var länge sedan Socialdemokraterna var ett sådant parti. Nu prioriterar Socialdemokraterna bidragstagare istället för arbetare och invandring istället för den egna nationen. Det är något helt annat än det som socialdemokratin handlade om på 1940-talet och tidigare och den nutida socialdemokratin vill jag inte alls ha. Därför röstar jag på Sd istället. Jag vill ha en socialdemokratisk välfärdspolitik i kombination med hård för kriminalpolitik och restriktiv invandringspolitik. Det står inte Socialdemokraterna för så de är ointressanta för mig, förklarar Markus.

Markus har tankar om hur Socialdemokraterna istället borde ha utformat sin politik efter andra världskriget. – Ett misstag var att inte lyssna på Bernhard Erikssons varningar på 1940-talet om att vad han kallade en understödstararanda kunde uppstå om man lät bidragspolitiken eskalera alltför mycket. Andra misstag som Socialdemokraterna har gjort är skolan, kriminalpolitiken och invandringspolitiken. Om man hade kombinerat en socialdemokratisk folkhemspolitik med en traditionell skolpolitik, en mer repressiv kriminalpolitik, en mer restriktiv bidragspolitik och en mer restriktiv invandringspolitik hade vi kunnat ha ett av världens bästa samhällen nu. Istället lät man ordningsproblem ta över skolorna, brottsligheten ta över gatorna och bidragstagarandan ta över i samhället, bidragstagarandan vann över plikt känslan i medborgarnas mentalitet. Slutligen satte man in den sista, avgörande dolkstöten mot det svenska folkhemmet genom den här vansinniga mångkultur- och massinvandringspolitiken, menar Markus.

Markus hävdar att det inte finns något stöd för den här politiken i den ursprungliga socialdemokratin. – Folkhemsbygget

var ett nationellt projekt. Syftet med välfärdsbygget var att skapa ett jämlikt folkhem för det svenska folket, inte att bli ett välfärdsparadis för migranter från hela världen. Sverige kan inte vara hela världens socialbyrå, hela världens bostadsförmedling, hela världens gratissjukhus och hela världens psykiatri. Det är inte Sveriges ansvar. Det var väl efter 1968 som det där med internationell solidaritet började drivas längre och längre. Nu har det drivits så långt att den svenska arbetarklassen förväntas försörja folk från hela världen. Jag anser att rättigheter bör vara kopplade till medborgarskap. Det är absurt att människor som inte är svenska medborgare har rätt till bostad, bidrag, sjukvård och allmän välfärd i Sverige. Alla sådana rättigheter bör vara kopplade till medborgarskap, menar Markus.

Markus påpekar att han inte är rasist eller emot all invandring utan att det handlar om olika typer av invandring. – På 1970-talet hade ju Sverige en fungerande invandring. Volymen var väl anpassad till arbetsmarknaden, de som kom fick jobb, lärde sig svenska, bildade familj med etniska svenskar, blev en del av samhället och bidrog genom att arbeta och betala skatt. Men den invandring som pågår nu är ju helt annorlunda. Under 1970-talet beviljades ungefär tiotusen uppehållstillstånd per år, vilket är en rimlig volym. Sedan 2013 har antalet beviljade uppehållstillstånd aldrig understigit hundratusen per år, vilket är horribelt. Volymen är mycket större än vad landet kan hantera, de flesta blir bara välfärdskonsumenter utan att vara med och bidra. Det är något helt annat. Till och med somalisk invandring, som fungerar så illa nu, fungerade på 1970-talet. På mellanstadiet hade jag en klasskamrat vars pappa kom från Somalia. Hans pappa är ett exempel på att även somalier fungerade i Sverige då. Han lärde sig svenska, fick jobb och försörjde sig, blev ihop och fick barn med en svensk kvinna.

De somalier som kommer till Sverige nu är något helt annorlunda, anser Markus. – Nu kommer färdiga familjer, man och

hustru och 5 – 10 barn och anhöriga. De kommer att leva i Sverige i resten av sitt liv men i en helt somalisk kontext. De kommer inte att lära sig svenska, de kommer aldrig att ha något jobb, de kommer inte att beblanda sig och bilda familj med etniska svenskar, de kommer aldrig att bli en del av Sverige. Deras enda relation till det svenska samhället kommer att vara som välfärdskonsumenter. De ska ha bostad, försörjningsstöd, barnbidrag, sjukvård och tandvård men de kommer aldrig att vara med och bidra till välfärden genom att arbeta och betala skatt. Därmed bryts det socialdemokratiska samhällskontraktet om koppling mellan skatt och välfärd och den klassiska devisen om att först göra sin plikt och sedan kräva sin rätt. Alla dessa hundratusentals nya välfärdsconsumenter från Mellanöstern och Afrika som bara får utan att bidra blir en oerhörd ekonomisk belastning. Det är helt orimligt och finns inga likheter med 1970-talets invandring.

Orsaken till det här menar Markus är att Sverige för några decennier sedan växlade spår från en pragmatisk invandringspolitik till en idealistisk invandringspolitik. – Pragmatisk invandringspolitik innebär att invandringen anpassas till arbetsmarknadens behov, framför allt i fråga om volym men även i fråga om vilka som tillåts komma. Men Sverige bedriver nu en humanitärt motiverad idealistisk invandringspolitik som inte tar någon hänsyn till arbetsmarknadens behov eller samhällets förmåga att assimilera. Volymen är alldeles för stor och många av dem som kommer är svårassimilerade eller rentav oassimilerbara. Så länge man driver en idealistisk invandringspolitik istället för en pragmatisk invandringspolitik kommer assimileringen aldrig att fungera. Det är omöjligt. Men nu blir man kallad rasist om man vill återgå till en pragmatisk invandringspolitik liknande den vi hade på 1970-talet eftersom det anses rasistiskt att inte stödja den idealistiska invandringspolitiken, hävdar Markus.